

DEKLARASYON

(BİLDİRİ – İLAM)

Şeyh Seyyid Abdülhakim Arvasî Hazretleri (kuddise sirruh) hakkında ileri sürülen gerçek dışı iddialara karşı yakın akrabaları ve muhibleri tarafından yapılan resmi açıklama.

1. Uzun bir müddetten beridir internet ortamında, özellikle **facebook** isimli paylaşım sitesinde “**tarikatta hilafet**” konusunda ilgili ve ilgisiz birçok kişinin katıldığı bir tartışma sürdürülmektedir.
2. Tartışmanın Halil DELİCE ismindeki zatın kaleme aldığı Hicret Gülleri isimli uydurma roman çerçevesinde başlayıp yine aynı kaynağa bağlı olarak müteferrik ve muhtelif kanallara dağıldığı takip edilmektedir. Çok defa bu konuda söz söyleme hak ve salahiyetine sahip kişiler dışında bazı şahısların da müdahil olduğu ve böylece işin bir çıkmaza sokulduğu görülmektedir. Hatta zaman zaman konunun tamamen şahsileştirildiği, bazen de asıl konunun dışına çıkılarak hakarete varan ifadelerin kullanıldığı, böylece adeta birbirine rakip iki tarafın karşılıklı suçlama ve saldırılarına zemin hazırlandığı da bir vakiadır. Bu vaziyet öteden beri birbirine yakın duran kişiler arasında ciddî bir ayrışmaya, tefrikaya, hatta hasmane tavır alınmasına sebebiyet vermekte ve mevzuun asıl sahipleri niteliğindeki kişilerin kalben mecruh olmalarına yol açmaktadır.

3. Seyyid Abdülhakim Arvasî Hazretlerinin torunları olan Üçışık seyyidleri, yakın akrabaları olan Arvasî/Arvas seyyidleri ile Abdülhakim Arvasî Hazretlerinin muhibleri olan geniş bir kitle tarafından tartışmanın temeli olarak kabul edilen hadise şudur:

Bilindiği gibi Nakşibendi tarikatın Müceddidî/Halidî ana caddesini teşkil eden silsile Şeyh Halid-i Bağdadî (kuddise sirruh)’den sonra Seyyid Taha-i Hakkarî, Seyyid Fehim-i Arvasî (kuddise sirrihuma) Hazeratânı takip eder ve Seyyid Abdülhakim-i Arvasî (kuddise sirruh) Hazretlerinde nihayet bulur(Ek-1). Seyyid Abdülhakim-i Arvasî (Üçışık) ise ehlini, layığını, müstahakını bulamadığı için -ve bir rivayete göre de bir Hadis-i Şerife istinad ederek- kendisinden sonra hiç kimseye hilafet vermediğine işaret buyurmuş, bütün müridleri de bunu ikrar etmişlerdir. (EK-2).

4. Günümüze yakın son on, on beş seneye kadar durum böyle bilindiği, herkesçe kabul gördüğü, aykırı herhangi bir ses duyulmadığı, aksine bir görüş, bir iddia ortaya atılmadığı hâlde belirtilen süreden itibaren önceleri fısıltı hâlinde ikna ile, sonraları iyi niyet ve muhabbet edası içinde inşa ile, en sonunda ise bir iddia, hatta iddiadan öte bir hakikat çehresi zarfında ifşa ile hilafetin Seyyid Abdülhakim Arvasî (Üçışık) tarafından bir zata tevdi edildiği dillendirilmiştir.
5. Bu iddianın Abdülhakim Arvasî Hazretlerinin, onun talebelerinin, hilafet isnat edilen zatın ve nihayet, olayı kâmil manada bilen diğer zevatın ufûlünden sonra kademe kademe sergilenmiş olması işin uzun süreden beri planlandığını, şartlar müsait hâle geldikçe ilgili kısmın sahneye konulduğunu ve bu tiyatronun gizli bir mahfilin görevlendirdiği bir yönetmen tarafından sahnelendiğini göstermektedir.
6. Hicret Gülleri isimli roman bu olayı dramatize ederek ve içine olağanüstü unsurlar katarak hilafetin Abdülhakim Arvasî Hazretlerinden sonra o zata intikal ettiğini en haşin ve kesin; ancak son derece tutarsız ve temelsiz ifadelerle ileri sürmüştür. Şu inkâr edilemez bir hakikattir ki ne Abdülhakim Hazretlerinden (Abdülhakim Hazretlerini yer yer “Efendi Hazretleri” şeklinde telaffuz edeceğimiz) ne de hilafet isnad edilen zattan bu iddiayı doğrulayacak bir söz sadır olmuştur. Aksine, yukarıda ifade edildiği gibi hem Efendi Hazretleri kimseye hilafet vermediğini, veremeyeceğini beyan buyurmuş (EK-2) hem müşarünileyh zat da böyle bir iddianın asla sahibi olmamış ve yine bizzat kendisi böyle bir isnadı birçok münasebetle reddetmiştir (EK-3). Bu husus

her iki zatın eserlerinde yazılı olduğu gibi kendileriyle mülaki olan zatlardan da tevatüren rivayet edilmiştir. Hilafetin Efendi Hazretlerinden sonra herhangi bir kimseye intikal etmediği hususu tartışmaya mahal bırakmayacak subut ve meşhud bir vakia hâlinde ortadadır.

7. Bu hakikat ortada iken nedeni, hangi sebebe ve hangi ihtiyaca dayandırıldığı meçhul zorakî bir teşebbüs hâlinde, Efendi Hazretlerinden sonra hilafet -üstelik tarikat disiplinine aykırı olarak mürid dahi olmayan, tasavvufî manada Efendi Hazretlerine mensubiyeti dahi bulunmayan (EK-4)- bir zatla ilişkilendirilerek devam ettirilmek istenmiş, bunu sağlamak için de sahte icazetnâmeler, tevkilnâmeler, istihlafnâmeler icad ve uydurma silsile tanzim edilmiştir (EK-5).
8. Bu tevkil ve istihlafın hangi usul ve kavaide, hangi erkân ve adaba dayandırıldığı sorulduğunda farklı kimselerden çok farklı cevaplar alınmakta, cevapların büyük kısmı ise yekdiğerini nakzette, adeta yalanlamaktadır. Kimi, işin rüya ile, kimi hülya ile, kimi bir nevi elektriklenme ile, kimi telepati ile gerçekleştirdiği iddiasındadır.
9. İleri sürülen bu usullerin hiçbirinin tarikatta yerinin olmadığı, hilafetin bizzat mürşid tarafından ve mürşidin hayatta olması şartına bağlı olarak tevdi edilmesi gerektiği hatırlatıldığında ise bu zevattan kimisi, “Efendi Hazretleri hilafeti zamanın şartlarından dolayı, oğlu ve ilmî icâzet verdiği talebesi Ahmed Mekkî Efendi'den, Şeyh Fehim Efendi'nin tarikat icâzetleri verdiği oğullarından, yüzlerce mürîdinden, ehibbasından ve ailesinden gizleyerek hilâfet verdi”, kimisi “vefatından önce son dakikada hilafet verdi”, kimisi “sonradan mânâ aleminde hilafet verdi”, kimisi ise “sizin anladığımız mânâda değil, başka mânâda vekâlet verdi” demektedirler.
10. Efendi Hazretlerinin yüzlerce talebesi içinden hem de daha alimi, daha fazılı, daha yakını, daha uzun süre talim ve terbiyesi altında olanı varken hilafetin o zata hangi sıfat ve meziyetlerine, hangi şart ve haiziyetine müsteniden tevdi edilmiş olabileceği sorulduğu vakit de kendilerince en sağlam gerekçe diye hizmet unsuru gösterilmektedir. Hizmetin ne olduğu sorulduğunda cevap çok basittir: Kitap yazmak, satmak, dağıtmak.
11. Erbabınca ve tarikat konusunda asgarî bilgisi bulunan herkesçe malumdur ki hilafet alenî olup yazı ile mukayyed bulunur ve hiçbir itiraza mecal ve mahal bırakmayacak tarzda şeyh/mürşid tarafından ilan edilir. İstihlaf etmenin şart ve usulleri de belli olup asırlardan beri değişmeden, değiştirilmeden süregelmiştir. Özellikle Nakşibendi tarikatının büyükleri çok sıkı bir disiplin içinde bu usul ve adabı hiç sektirmeden, hiç değiştirmeden, hiç bozmadan devam ettirmişlerdir. Hiçbir Nakşi pîri/şeyhi/mürşidi söz konusu usulden, ritüelden, merasimden zerre kadar taviz verme cesaretini, keyfiliğini göstermemiş, gösterememiştir.
12. Ayrıca halife olmayı gerektiren hak ve salahiyet içinde hizmet diye tanımlanan bir kayda tarikat ve tasavvuf tarihinin hiçbir döneminde rastlanılmamıştır. Hele bu hizmetin velev ki telif değil, tercüme de olsa kitap neşretmek şeklinde tezahür etmesi olayı komik ve trajik bir boyuta sokmaktadır. “İslam alimleri söylenmesi gereken her şeyi söylemiş ve yazmışlardır. Biz elli bin cilt kitap tetkik ettik; onlarda fazla yazılmış bir tek harf görmedik ki çıkaralım, eksik bırakılmış bir tek harf tesbit etmedik ki ilave edelim” diyen Seyyid Abdulhakim Arvasî (Üçışık) Hazretlerinin kitap yazma taleplerine soğuk baktığı (EK-6), gerekli görseydi bizzat kendilerinin bu işi herkesten daha iyi yapacağı malum iken böyle bir fiilden sarfınazar ettiği dikkate alındığında işin abesle iştilgal sayılması gerektiği kabul edilmelidir.
13. Yapılan tercümelerin aslına ne kadar sadık olduğu da tartışmalı bir meseledir. Nitekim Arap memleketlerinde uzun süre kalmış, Arapçayı tabîî ortamında tahsil etmiş, o lisanı öz dilinden daha iyi öğrenmiş bazı zevatın söz konusu tercümelerde kısmî hata bulunduğu istikametindeki beyanları dikkate alındığında hizmet denilen faaliyetin maksada ne kadar uygun düştüğü de tereddüde mahal bırakmaktadır. Ancak bu husus konumuzla ilgili olmadığından kayıt dışı tutuyor, üzerinde durmuyoruz.

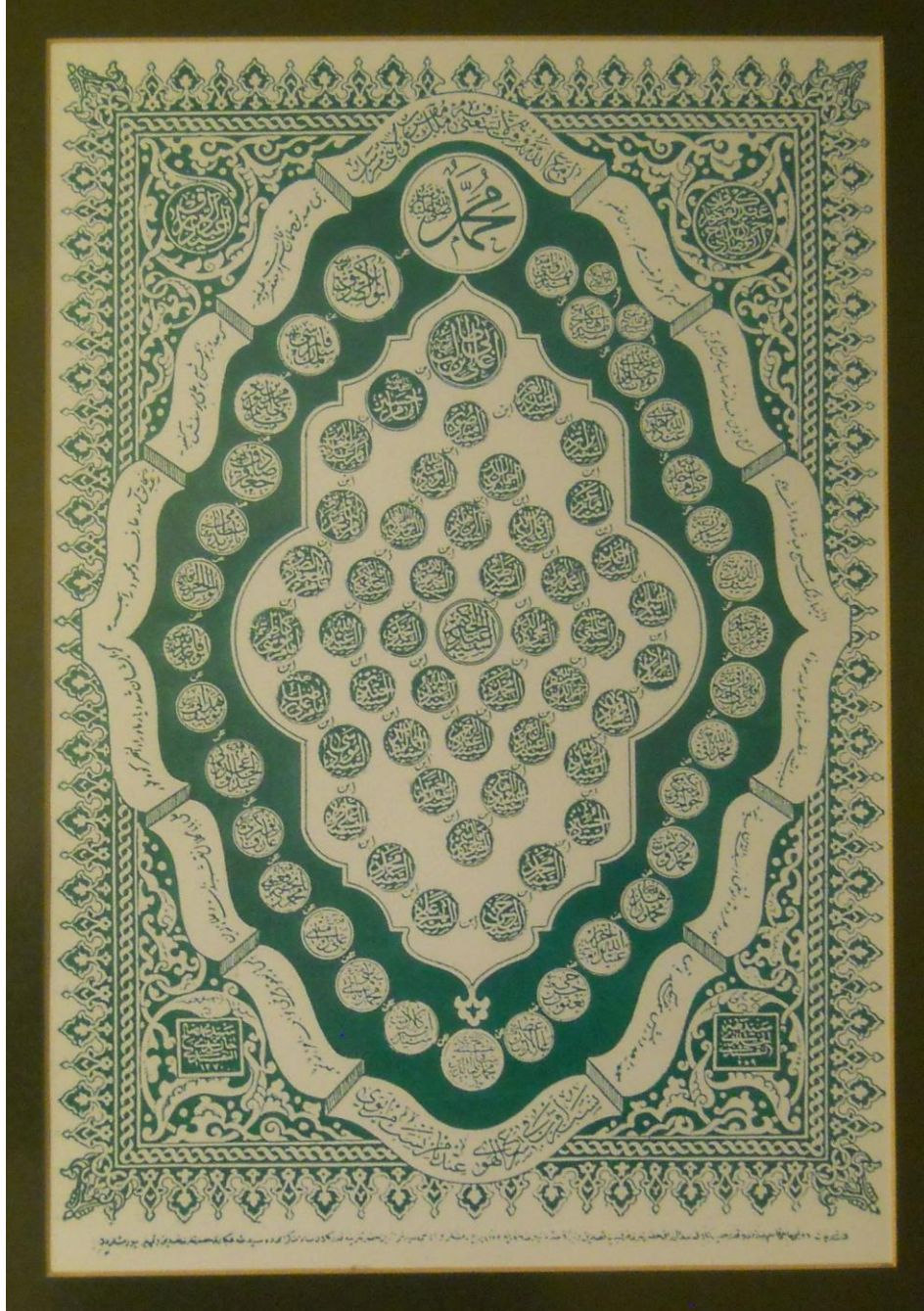
14. Efendi Hazretlerinin vekillik verdiği iddiasına hedef olan zat hayatı boyunca daima Ehl-i Beyt'e ve Ehl-i Beyt'in evladı olan seyyidlere bağlılığını, saygısını, iltifatlarını ızhar etmiş ve kendisini sevenlere de her fırsatta aynı yolu tavsiye etmiş iken (EK-7) ona tabi olduğunu ileri süren bir grup, seyyidleri incitici, horlayıcı, küçültücü, hakarete varan sözler sarf edici bir yolu tercih etmekte ve bunu da güya o zati himaye etme, savunma adına yaptıklarını söylemektedirler.
15. Aynı grup, tâbi olduklarını zannettikleri zatı yüceltmek adına Efendi Hazretlerinin itibarını sarsmak, akrabalarına gösterilen teveccühü yok etmek, toplum içindeki saygılıklarını kaybettirmek için bir kampanya başlatmış; yerine göre alenî, yerine göre gizli teşebbüslerle netice almaya çalışmaktadırlar. Bu itibarla ellerindeki basın/yayım nimetinden, çok iyi kullandıkları internet imkanlarından, yurtlarındaki hizmet elemanlarından istifade etmektedirler.
16. Bu meyanda istihlaf etmenin ve edilmenin belli kurallar, kaideler, şartlar, şahitler, vesikalar gerektirdiği anlayışını kıramayan mezkûr grup, hilafeti basitleştirme, bayağılaştırma, tahfif ve tezyif etme yoluna sapmış, hilafet müessesesinin olmazsa olmazı hükmündeki icazetnamenin herhangi bir değer taşımadığını iddia edecek ve bunlardan biri "icazetname istiyorsan gel ben sana bir icazetname yazayım, boynuna asayım" diyecek kadar pervasızlaşmıştır. Böylece öteden beri ve hemen hemen bütün silsile boyunca uygulanan, böylelikle de hilafet etmenin temeli niteliğini taşıyan icazeti ortadan kaldırmaya yönelik bir metodun devreye sokulması hedeflenmiştir. Bu takdirde ise herhangi bir kimseden herhangi bir kimseye hilafetin verilmiş olduğu masalı umuma kabul ettirilmeye çalışılmaktadır.
17. Hilafetin Seyyid Abdulkhakim Arvasî (Üçışık) Hazretlerinden sonra bahse konu zata intikal ettiği hususu için ehli tarafından ilmî delillere dayanılarak reddedilirken malum grup işi daha da ileri götürerek hilafeti bir nevi aile imtiyazı hâline dönüştürüp işaret edilen zattan sonra o zatın damadına ve ondan da torununa intikal ettirilmek suretiyle, yeni halife/vekiller ihdas etmek peşindedirler.
18. Kendisi hilafete ehil olmayan, zira tarikat nisbetinden mahrum olan, ilmî kifayeti ve tasavvufî nisbeti hilafete uygun düşmeyen; ancak Efendi Hazretlerini sevmiş ve sohbetlerinde bulunmuş olması münasebetiyle seyyidlerce taltif edilen müşarünileyhe kim, hangi hak ve salahiyetle böyle bir makam tahsis edebilir ve yine kim hangi edep hududunu aşarak o makama başkalarını da ortak edebilir?
19. Malumdur ki bir mürşid yerine tayin edeceği vekilin bütün mezayasından ve nakızasından kendini mes'ul kabul eder. Bu itibarla yerine tayin edeceği kişinin her hal ve fiilini, her söz ve efkârını imbikten geçirerek en küçük çapta dahi olsa şer'-i şerife muhalif, hatta umumun meşru ananelerine dahi aykırılık teşkil edecek bir durumun kendisinde mevcut olmamasına azamî ölçüde dikkat eder. Eğer bu vasıfta birini bulamazsa ilahî mes'uliyete ve belki de ikaba muhatap olmamak için kimseye vekalet/hilafet vermez. O yüzdendir ki Seyyid Abdulkhakim Hazretleri de yüzlerce talebesi, binlerce bağlısı, on binlerce muhibi mevcut olduğu halde, zamanın şartları muvacehesinde belirtilen kriterlere tam manasıyla uyacak birini tesbit etmemiş ve o yüzden de hilafeti kimseye emanet etmemiştir.
20. Durum böyle iken gerek Efendi Hazretlerine vekil diye gösterilen, gerekse vekilin vekili ve vekilin vekilinin vekili diye ileri sürülen zevatın hepsinin de yukarıda belirtilen vasıfları haiz olmadıkları bilinmektedir. Birinde ilmî kifayetsizlik ve tasavvufî merbutiyette mahrumiyet, diğerinde bunlara ilaveten dünya nimetlerine meyil ve masiyette maluliyet, öbüründe ilaveye de ilave olarak dinî hayat tarzında ve İslâmî meşiyette ma'dumiyet şeklinde tezahür eden zaaf lar münasebetiyle hiçbirinin vekaleti/hilafeti caiz olmamaktadır.
21. Cemiyete veya bir başkasına zarar vermediği müddetçe kimsenin hayat tarzı, düşüncesi, fiili, bilgisi, istekleri, itikadı, ibadeti, mensubiyeti, merbutiyeti kimseyi ilgilendirmez. Hem ilahî kanun hem beşerî yasa hem de maşerî vicdan her ferde böyle bir muhtariyet tanıdığından bizim aksine davranmamız söz konusu olamaz. Bu böyle iken vekalet/hilafet verildiği veya saltanat hakkı gibi

aile efradına intikal ettiği iddiasına makes olan zevatın bazı kusur ve kusurlarından söz etmiş olmamız, iki madde yukarıda mevzu ettiğimiz vekil/halife olacak zatta bulunması ve bulunmaması gereken vasıfların bu zatlarda teşekkül etmediğini ve dolayısıyla bu suretle bir mürşide halife veya vekil olamayacaklarını tefhim, telkin ve tebliğ etmeye müstenittir.

22. Üzerinde durduğumuz, yani bizi ilgilendiren tek konu 3. maddede ifadesini bulan bir hakikatin neidüğü belirsiz bir zat tarafından yazılan ve roman diye takdim edilen safsata numunesi kitapta nasıl ters yüz edildiği, asırlardır süregelen ve kimsenin tağyir ve tebdiline cesaret edemediği tasavvuf kaidelerinin ve tarikat umdelerinin nasıl imha edildiği, tarika-i celile-i Nakşebendiye'nin bir heves ve şöhret uğruna nasıl berhava edildiği hadisesidir.
23. Kalbinde iman, göğsünde vicdan taşıyan irfan ve iz'an sahibi her Müslüman'ın bu ihanet karşısında durup hem kitap diye takdim edilen yüzkarası müsveddeyi hem de bu müsveddeyi hazırlayan yüzü kara zatı avaz avaz tel'in etmesi gerekirken ne yazık ki gayesi belli bir grup tarafından tam aksine olarak her iki unsur da medh u sena edilmekte, -içinde yer alan büyük zatların, mübarek mekanların isimleri, ulvî manalar ve ifadeler hariç tutularak- taharet kağıdı bile olamayacak olan ihanet müsveddesi kitap hararetle tavsiye edilmekte ve en acı ve acıklı olan husus olarak da hakikate muttali olan ve kitapta büyük hakaretlere, sût'-i istimallere, tahkir ve tezyifata uğratan Seyyid Abdulhakim Arvasî (Üçışık) Hazretlerinin yakın akrabaları (ne gayeye dayandığı tarafımızdan bilinmeyen ve mutlaka açıklanması gereken bir sebebe müsteniden) sükût etmekte, olaylara bîgane kalmaktadırlar.
24. Bir taş parçasına pamuk diyene itiraz etmemenin bile hak ve hakikat adına mesuliyetinin bulunduğu göz önünde bulundurulduğunda mü'minin mana dünyasına yapılan bu korkunç tecavüz ve bu misilsiz tezvirat karşısında sükût etmenin vebalini taşımaya muktedir olamayacaklarına inandığımız ve behemehal bir şeyler söylemeye mecbur olduklarını hissettiğimiz genelde bütün mü'minleri, özelde İhlas camiasındaki vicdan ve akıl sahiplerini, özelin özelinde bu camia içinde veya yakınında yer alan sâdâtı ve nihayet bütün özeller içinde en özel olarak da konuşması gereken Arvasî, Üçışık ve diğer seyyidlerin büyüklerini, önderleri durumundaki zevatı en canhıraş şekilde haykırmaya, itirazlarını ilmî ve hissî manada ortaya koymaya, bu tavrın bir ifadesi olarak işbu metni tasdik ve tevki' etmeye davet ediyoruz.

Ekler

1. (**Seyyid Abdülhakim Arvasî Hazretleri**'nin muhterem mahdumu ve babasından icazetli Kadıköy müftüsü **Seyyid Ahmed Mekkî Efendi**, babası Abdülhakim Arvasî Hazretleri'nin bütün müridlerine bildirdiği şekilde, **Seyyid Fehim Arvasî Hazretleri**'nden sonra irşad makamına geçen ve Silsile-i Nakşibendiye-i Hâliidiye'nin 33. ve son halkası olan muhterem ve mükerrer pederlerini hicrî 1364 (miladî 1944) senesinde, Silsile-i Aliyye'deki yerine (Rabita-i Şerife risalesi'nin sonuna yazdığı yazı ile) ilâve etmiş ve Arabî ibare ile süsleyerek silsilenin hitama erdiğini kayda geçirmiştir.)

2. a) Efendi Hazretleri ile yaptığı yazılı röportajda kendilerine tevcih ettiği “**Halifeleri Kimlerdir?**” sualine Efendi Hazretlerinin verdikleri uzunca cevabın, **Hüseyin Vassaf Halvetî** merhumun telif ettiği **Sefinetu’l-Evliya** isimli eserde yer alan konu ile alakalı kısımları:
“**Hilâfet-i mutlaka** (mutlak-bağımsız hilafet) ve **mukayyedenin** (şartlı-bağımlı hilafet) **ulviyetine** (yüceliğine) **itibarları** hasebiyle (ilişkileri sebebiyle) **şerâitini beyan etmek** (şartlarını açıklamak) **mâ nahnu fihiye** (içinde bulunduğumuz “ortam”a) **dâhil-i mütehammil** (taşıma gücüne sahip olmadığından sarf-ı nazar edildi (vazgeçildi).” (Bu sözleriyle Efendi Hazretleri, bırakın birine mutlak veya mukayyed vekalet/hilafet vermeyi, o konudan konuşmayı bile lüzumsuz gördüğünü ifade etmektedir.)

(Sefaret-i mahza hakkında geniş açıklama yapan Efendi Hazretleri sözlerine şöyle devam eder):

“**Şerâit-i mesrûdeyi cami**’ (belirtilen şartları taşıyan), **bulduğum Van şehrine ve etrafına nûr-u tarîkatı ikâd zımında** (tarikat nurunu yakma kastıyla) **sâdât-ı sahihu’n-nesebden** (nesebi açık olan seyyidlerden) **âlim ve sâlih Şeyh Muhammed Sıddık Efendi idi**. Bu suretle icâze ve izin vermiş idim. (...) **Yalnız Hatm-ı Hâcegân’ı okuyup mürîdânı** (müritleri) **ezkâr ve âdâba** (zikir ve usule) **teşvîk ve tergîb** (isteklendirme) **zımında izin vermişim**. **Fakat hilâfet ve sefâret namıyla değil.**” (Görülüyor ki Efendi Hazretleri’nin yüksek iltifatlarına mazhar olacak derecede ilim, irfan, edep, âdâp, amel ve ahlak sahibi olmasına rağmen Seyyid Muhammed Sıddık Efendi’ye hilafet bir yana sefaret dahi verilmemiştir. Böyleyken nasıl olur da **Seyyid-i Şehîd Muhammed Sıddık Efendi**’nin talebesi dahi olamayacak bir başkası Efendi Hazretlerine halife/vekil gösterilebilir?)

(Efendi Hazretleri (kuddise sirruh) sözlerine devam ediyor):

“**Van’da Fehîm ve Necmeddin, Abdulmecîd ve Ma’sum ve Hakkâri’de birâderim Ziyauddin ve Müküs’de Hüseyin ve Hasan ve Gevar’da Kâsım ve İran’ın Sünnîlerinden Muhammed ve Çal’da Haydar Efendilere Hatm-ı Hâcegân halkasının başında oturarak hatm için izin verilmiştir.** (Dikkat edilirse Efendi Hazretleri’nin (kuddise sirruh) saydıkları kişiler arasında son zamanlarda halife diye uydurdukları zatın ismi geçmemektedir. Kaldı ki bu zatların her biri buldukları muhitin en alim ve kâmil kişileri iken kendilerine sefaret bile verilmemiş, sadece hatmeyi idare etmelerine izin verilmiştir.)

b) Efendi Hazretlerine bağlılıkta aşkın zirvesini temsil eden müritlerinden **Necip Fazıl Kısakürek** merhum **O ve Ben** isimli eserinde “**Efendim, (Altun Silsile)’nin 33. halkasıdır. Tesbihin son tanesi gibi, başındakine ve bütün sayılara sayı ve yollara yol verene en yakından bağlı ve tam bir devrin dönüm ifadesi...**” şeklinde Efendi Hazretleri’nin, silsilenin son halkası olduğunu, silsileye eklenecek başka halka bulunmadığını ifade etmekle birlikte aynı eserinde bütün şüphelere tercüman olmak üzere şu suali sormaktadır: “**Hiçbir devir boş olmayacağına göre, Abdülhakim Efendi Hazretlerinden sonra kime geliyor sıra?...**” Ve bütün şüpheleri izale etmeye memur olmak üzere şöyle yazmaktadır: “**Kat’i olarak bildiğimiz, hiçbir devrin boş olmayacağı prensibinden sonra, kim, nerede ve nasıl suallerine:**

- **Bilmiyoruz!**

Demekten ibaret...

Abdülhakim Efendi Hazretleri, son günlerine kadar, kâmil mürşidi soranlara efendileri Seyyid Fehim Hazretlerini murat ederek:

“- 1313’ten beri kâmil mürşid gelmedi.” **Buyurlardı.**

Biz de:

- 1362 (1943)'ten beri kâmil mürşidden haberimiz yok! Demek mevkiindeyiz.”

Böylece bir bakıma Efendi Hazretlerinden sonra o yolu devam ettirecek birinin bulunmadığını ima eden Necip Fazıl merhum, belki “bu ifadeler bizi tam tatmin etmiyor” veya “maksat tam anlaşlamıyor” diye itiraz edeceklere tam ve net cevap olmak üzere aynı eserinde, Efendi Hazretlerine bağlılıkta nihaî sınırın temsilcisi **Muhibullah Işıklar**'ın, bütün şüpheleri kesin olarak çözümlenmiş ve tesbitine yer verir:

“- Efendi, makamların en üstünü olan irşad kutupluğuna sahiptiler. Aynen kendi ifadesiyle, irşad kutbu, vefatından sonra da memuriyetine devam edebilir. Medar kutbunun ise mutlaka dünyada olması gerekir. Görünüşe göre yolu dış ölçüleriyle talim edebilecek birkaç fert bıraktıysa da yerlerine kimseyi tayin etmediler; ve makamlarını da öbür âlemde faaliyetine devam etmek üzere beraber götürdüler.”

c) Bütün bu hakikatler karşısında hâlâ “hayır, Efendi Hazretleri kendisinden sonra yerine şu zatı vekil bıraktı” diyenleri, **Süleyman Kuku**'nun hazırladığı **Son Halkalar ve Seyyid Abdülhakim Arvasî' nin Külliyyatı** isimli eserde geçen bir hadise yalanlamaktadır.

Süleyman Bey söz konusu kitabında şu hatıraya yer verir:

(Bir akşam Işık Kitabevi'nde **Hilmi Bey Hocamıza** (rahmetullahi aleyh): “**Hocam, Efendi Hazretlerinden, Ahmed Ziyâeddin Gümüşhânevî hazretleri için herhangi bir şey duydunuz mu?**” diye sual ettim. **Zeki Celebbey** de hâzır idi. “**Evet, Efendi Hazretleri buyurdu ki, Ahmed Ziyâeddin Gümüşhânevî Hazretleri mürşid-i kâmil idi. Ama halife bırakmadı. Tıpkı Efendi Hazretleri gibi. Efendi de halife bırakmadılar**” buyurdu.)

d) Güçlü bir vesika olmakla birlikte buraya alma imkânı bulunmayan ancak internet ortamında yüz binlerce kişi tarafından seyredilen bir video kaydında, Efendi Hazretlerinin en yakın akrabalarından alim, fazıl, ehli vukuf Van eski müftüsü **Seyyid Muhammed Kasım Arvas** merhumun beyanı ile de sabit olmuştur ki Efendi Hazretleri yerine kimseyi vekil/halife olarak tayin etmemiştir.

e) Ayrıca; gerek Efendi Hazretlerinin talebeleri ve müritlerinin, gerekse akrabaları ve yakınlarının, doğruluğundan asla şüphe edilmeyen, her biri mutlak birer delil hükmündeki sözlerinden, beyanlarından da anlaşılmaktadır ki Efendi Hazretleri kimseye hilafet vermemiş, vermeyi de düşünmemiştir.

3. a) “**Dünyâ çıkarları için dinlerini satan münâfıklardan bir kısmının, dahâ da aşırı giderek, tarikatçılık yapıyor gibi yalanları yaydıklarını, böylece beni kanûna karşı suçlu duruma düşürerek, kitâblarımın yasaklatılmasına uğraşdıklarını işitdim. Hâlbuki, hiçbir kitâbımda böyle birşey yazılı değildir. Kitâbımda tarikatler üzerinde bilgiler varsa da, bunlar, eski asrarda yaşamış olan, tasavvuf âlimlerinin yazmış oldukları kitâblardan terceme edilmiştir. Ben de, bunları okuyup anlamağa çalışmaktayım. Bir tarikat ile ve bir seyh ile hiçbir ilgim olmamıştır ve yoktur.” (Bu yazı Tam İlmihal Seâdet-i Ebediyye isimli kitabın önsözünden alınmıştır. Kitabın bütün baskılarında yer aldığını tahmin ettiğimiz bu ifadeler her ne kadar Türkçe imla kaidelerine uymuyorsa da biz herhangi bir düzeltmeye, değiştirmeye gitmeden aynen vermeyi uygun gördük. Görülmektedir ki Seyyid Abdülhakim Arvasî/Üçışık (kuddise sirruh) Hazretlerinden sonra hilafet verildiği iddia edilen zat, hem de iddianın ortaya atıldığı tarihten çok önce tarikatla, tasavvufla, şeyhlikle hiçbir alakasının bulunmadığını en samimî şekilde beyan etmektedir. *İtalik* karakterde yazdığımız ve altını çizdiğimiz cümleye hasseten dikkat edilmesi rica olunur. Böyleyken bu zatı yalancı çıkarmanın vebalini kim üstlenebiliyor?)**

b) Ayrıca müritlerin tamamı, istisnasız olarak, Abdülhakim Arvasî Hazretlerinin, yerine kimseyi vekil veya halife bırakmadığını onaylamış ve zaman zaman bu konuda uyarılarda bulunmuşlardır.

4. Yazımızın mevzu-u bahsi olmakla birlikte talebesi olduğu Efendi Hazretlerine olan saygımızdan **dolayı** ismini vermekten hazer ettiğimiz; ancak kendisiyle doğrudan alakalı olan bazı hususları anlatırken ismini vermek zorunda olduğumuz **Hüseyin Hilmi Işık** merhumun tarikat mensubiyeti ile ilgili şu hadiseler bazı hakikatlerin anlaşılmasında fayda temin edeceğini mütalaa ettiğimiz bir husustur:

a) **Abdülhakim Hazretleri**'nin müridi **Tahir Efendi'nin** (yine müritlerinden olan) oğlundan nakildir: **Şakir Efendi, Hilmi Bey'e "Efendi Hazretleri'ne intisap et Hilmi"** dediğinde, **Hilmi Bey, "Ben öyle şeylerden korkarım"** demiştir. Efendi Hazretleri'nin vefatından sonra **Hüseyin Hilmi Bey, Şakir Efendi'ye** giderek, Efendi Hazretlerine intisap etmek istediğini söylediğinde, **Şakir Efendi, "O iş geçti Hilmi,"** demiştir.

b) Efendi Hazretlerinin keramet sahibi müritlerinden **Habil Bey**'in tarikat bahsinde **H.Hilmi Işık Bey**'i şöyle uyardığı bilinmektedir: **"Hilmi Bey! Sen ne yapıyorsun, senin intisâbın dahi yoktur."**

c) **Abdülhakim Arvasî Hazretleri**'nin müritlerinden (**H. Hilmi Işık Bey**'in kayınpederi) **Ziya Bey**'in arzusuna rağmen tarikat yolunda Efendi Hazretleri'ne intisap etmemiş, yani müridi olmamıştır.

d) Bir örnek olması bakımından, Efendi Hazretlerinin faziletli mahdumu Kadıköy eski müftüsü **Seyyid Ahmet Mekkî Hazretleri**'nin, ilmen mucaz güzide talebelerinden merhum **İbrahim Buğalı Hoca**'ya ait şu harika değerlendirmeye bakalım:

"Abdülhakim Arvasî Hazretleri'nin, yerine halife veya vekil bırakmadığı çok kesin bilinen bir gerçektir. Bırakması gerekseydi bırakırdı ve bunu da müritlerine bildirmekten aciz değildi." Bunun müritlerine bildirilmemesi zaten saçmalık olurdu. Çünkü en başta müritlerin, yerine bıraktığı kişiye intisap etmesi gerekirdi.

Efendi Hazretleri'nin vefatı üzerinden yarım asır geçtikten, Ahmed Mekkî Efendi ve müritlerin çoğu vefat ettikten sonra ortaya atılmış bulunan vekillik iddiası tamamen mesnetsiz ve art niyetli bir iddiadır.

Bu nasıl bir vekildir ki, ne vekâlet verdiği iddia edilen zat, ne ehlibası ve bağlıları ve ne de o zatın evlâdı ve torunları yoktur dedikleri halde olduğu söyleniyor. Bu olsa olsa vekalet hırsızlığı olur, çünkü kimsenin haberi yok ve tam aksi yönde deliller apaçık meydanda.

(Vekalet verildiği söylenen zat) Efendi Hazretleri'nin vefatından sonra zahirî ilimlerdeki eğitimine Ahmed Mekkî Efendi'de devam etmiştir. Kendisine verildiği iddia edilen icazeti hocası Ahmed Mekkî Efendi'den dahi gizlemesi nasıl izah edilebilir?

.....

Netice itibariyle, Silsile-i Âliyye'deki Efendi Hazretleri'nin bildirdiği sıralamayı bozan ve buna sahte ilâveler yaparak kıyamete kadar devam etmesi planlanan sahte bir vekiller silsilesi meydan getirmeye çalışanlar, kendileri ile beraber çok sayıda insanı kendi dünyevî emellerine alet ederek aldatmaya çalışmaktadır. İftira ve yalan torbası romanları ile insanları gözyaşlarına boğarak duygularını istismar etmek ve yalanlarına inandırmak istemektedirler.

Bu sahtekârlıkları yapanlar şunu iyi bilmeli ki, Seyyid Abdülhakim Arvasî Hazretleri'ne yapılan iftiralara, çarpıtmalara gücümüzün yettiği kadar karşı çıkacağız. Ayrıca Silsile-i Âliyye'ye yapılmaya çalışılan sahte bir ilâve ile kıyamete kadar sürecek yeni ve hiçbir meşruiyeti olmayan

bir yolun önüne geçmek de bu hazerâta olan hürmetimizin ve bağlılığımızın gereğidir. Bu sahtekârlar, yine şunu iyi bilmeliler ki, bu sahtekârlıkları, Seyyid Abdulhakim Arvasî - Üçışık Efendi Hazretleri'ne kalpten bağlı olanlara ve evlatlarına yutturamayacaklar. Ve inanıyoruz ki, kimleri ve kaç kişiyi kandırırlarsa kandırsınlar, Efendi Hazretleri bu sahtekârlıkları yapanları rezil ve rüsva edecektir.”

(Bu maddede serdettiğimiz bilgiler Efendi Hazretlerinin, yalan konuşmaları aklen caiz olmayan müritlerinin şifahî nakilleridir. İnanıp inanmamakta herkesin muhayyer olduğu bu nakiller aynı zamanda inananların iman derecesini, inanmayanların ise şüphe derecesini gösteren bir miyardır.)

5. Silsile-i İhlasiyye ve Silsile-i İhlasiyye'nin realitedeki hali.

6. Kitap yazma konusunda Efendi Hazretleri'nin değerli mütâlaaları:

Âlem-i İslâmiyet'de (İslam âleminde) dine ait gerek zahire (şeriata dair) ve gerek bâtına (tasavvufa ait) cihetinde ekabir-i İslâmiyye'nin (İslâm büyüklerinin) telif etmediği (yazmadığı) kitab kalmamıştır. “Rahımallahu'mriun arafe kadrehu velem yeud tavrehu” (Kadrini bilene ve haddini aşmayana Allah rahmet etsin) Hadis-i Şerifi mantukunca (sözüzü üzerine) haddimi bilerek hiç büyük bir telifde bulunmadım.

7. Hüseyin Hilmi Işık merhumun başta Seâdet-i Ebediyye olmak üzere yazdığı (veya tercüme ettiği) eserlerinin çoğunda Ehl-i Beyt'e, dolayısıyla Seyyidlere (ve Şeriflere) saygı duyulması gerektiğini bildirdiğine dair Eshâb-ı Kirâm ve Hak Yolun Vesikaları isimli kitaplarda kayıtlı olup elektronik ortamdan aldığımız aşağıdaki parçalar kafi delildir:

“Ehl-i Beyt, Peygamber Efendimiz Muhammed Aleyhisselam'ın bütün aile fertlerine denir. Mübarek hanımları, kızı Hazret-i Fatıma ile Hazret-i Ali ve bunların evlatları olan Hazret-i Hasan ve Hazret-i Hüseyin, onların çocukları ve kıyamete kadar gelecek

torunlarının hepsine de Ehl-i Beyt denir.”

“Resulullah Efendimizin soyu, Hazret-i Fatıma'dan devam etti. Hazret-i Hasan'ın çocuklarına ve torunlarına Şerif, Hazret-i Hüseyin'in nesline de Seyyid denir.”

“İslam âlimleri, Ehl-i Beyt sevgisini, son nefeste iman ile gitmek için şart görmüşlerdir. Ehl-i Beyt'i sevmek her mümine farzdır. Bunlarda Resulullah Efendimizin zerreleri vardır. Onlara kıymet vermek, saygı göstermek her Müslüman'ın vazifesidir.”

“Seyyid Abdulhakim Arvasî Hazretleri, (Ehl-i Beyt, asi [günahkâr] olsalar da, bunları sevmek lazımdır. Bunları sevmek, kalb ile, beden ile ve mal ile yardım yapmakla olup, bunlara riayet ve hürmet etmek iman ile ölmeye sebep olur) buyurdu.”

“Kurtuluş için Ehl-i Beyt'in ve Eshab-ı kiramın yoluna sarılmak lazımdır. Ehl-i Beyt, Ehl-i sünnetin gözbebeğidir. Ehl-i Beyt'in fazilet ve kemalatı pek çoktur. Saymakla bitmez. Onları anlatmaya, methetmeye, insan gücü yetişmez.”

“Ehl-i Beyt'i sevmek, her mümine farzdır. Son nefeste iman ile gitmeye sebep olur.”

“Ehl-i Beyt'i sevmemek, Harici olmaktır.”

“Ehl-i Beyt'in sevgisi, Ehl-i sünnetin sermayesidir. Ahiret kazançlarını, hep bu sermaye getirecektir.”

“Ehl-i sünnet âlimleri sözbirliği ile bildiriyorlar ki, Ehl-i Beyt'in hepsini sevmek, kadın erkek her Müslüman'a farz ve lazımdır. Onları sevmek imanın şartıdır. Ehl-i sünnet âlimleri, Ehl-i Beyt'in üstünlüklerini bildiren çok sayıda kitap yazmışlardır. Ehl-i sünnetin hepsi, namazlarında, Ehl-i Beyt'e hayır dua etmektedir.”

“Ehl-i Beyt'in bir kısmına inanıp sevmek, ötekilere lanet edip kötölemek de, ahirette fayda vermez. Kur'an-ı kerimin hepsine iman etmek lazım olduğu gibi, Ehl-i Beyt'in de hepsini sevmek lazımdır. Ehl-i Beyt'in hepsini sevmek de, (Ehl-i sünnet)ten başka hiç kimseye nasip olmamıştır.”